

1830

ONS JUBELJAAR

Een Eeuw geleden werd de Laterdaagsche Kerk gesticht

1930

1 FEBRUARI 1930

No. 3

35e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

— OPGERICHT IN 1896 —

Er is geschreven: De mensch zal bij brood alleen niet leven, maar bij alle woord, dat door den mond Gods uitgaat.

Mattheus 4 : 4.

DE TOTAALSOM DER HEDENDAAGSCHE OPENBARINGEN.

Groote en wonderbare dingen zijn er geopenbaard in het door God in deze nieuwe tijdsbedeeling gesprokene woord. Met grooter klaarheid dan ooit te voren heeft Hij de ware verwantschap tuschen God en mensch bekend gemaakt. Hij heeft het duidelijker gemaakt, dat de menschen Gods kinderen zijn. Dat de geesten der menschen een bestaan gehad hebben voordat zij in den aardschen bestaansvorm kwamen wonen. Dat zij in dien vorigen levenstoestand, in dat vóórbestaan, gewonnen geesten waren: kinderen Gods.

Tevens is in de nieuwe tijdsbedeeling duidelijker dan ooit te voren het scheppingsdoel van 's menschen aardleven aangeduid. God heeft in stelliger bewoordingen bekend gemaakt het antwoord op de levensvragen waarvoor ieder ernstig mensch komt te staan: Van waar kom ik? Waartoe ben ik hier? Waarheen ga ik? In de nieuwe tijdsbedeeling heeft God vollediger bekend gemaakt de verwantschap en de bestemming der naties, hun bestaansdoel, en de hoogere orde van individueel en nationaal leven, die komen zal. Tevens heeft Hij bekend gemaakt het voornemen van den Christus, Zijne scheppingen te bezoeken, en heeft gewaagd van de onsterfelijkheid en glorie, die daarin wonen zal wan-

neer het verloste hemelrijken zullen zijn geworden. En meer in het bijzonder heeft God zijn doeleinden met onze eigen aarde geopenbaard, hare aanstaande verlossing en paradijs-glorie. Dat alles staat in hetgeen God in de laatste dagen gesproken heeft.

De Heere spreekt:

„De stem des Heeren is tot alle menschen, en daar is niemand, die ontkomen zal, en daar is geen oog dat niet zal aanschouwen, noch een oor dat niet zal hooren, noch een hart dat niet doordrongen zal worden.... En de stem van waarschuwing zal tot alle volken zijn, door den mond Mijner discipelen, die ik in deze laatste dagen verkozen heb. En zij zullen voortgaan en niemand zal hen tegenhouden, want Ik, de Heere, heb hun geboden.

De stem des Heeren is tot de einden der aarde....

Want zij zijn van Mijne verordeningen afgedwaald, en hebben Mijn eeuwig verbond verbroken; zij zoeken den Heere niet om Zijne gerechtigheid te vestigen, doch een iegelijk gaat zijns weegs, en naar het beeld van zijn eigen God, wiens beeld in de gelijkenis der wereld is, en wiens zelfstandigheid dat van een afgod is, welke veroudert en vergaan zal in Babylon, het groote Babylon, dat vallen zal.

Daarom Ik, de Heere, wetende het onheil dat op de inwoners der aarde zou komen, riep Mijnen dienstknecht Joseph Smith Jr., en sprak tot hem van den hemel, en gaf hem geboden; en gaf eveneens geboden aan anderen, dat zij deze dingen aan de wereld bekend zouden maken; en dit alles opdat vervuld mocht worden, wat door de profeten geschreven is; de zwakke dingen der wereld zullen voortkomen en de machtigen en sterken afbreken, opdat niemand raad zou nemen met zijnen naaste, noch vleesch tot zijn arm stellen. Maar dat elk mensch spreken mocht in den naam van God den Heere, den Zaligmaker der wereld; eveneens opdat geloof op de aarde mocht vermeerderen; opdat Mijn eeuwig verbond mocht gevestigd worden; opdat de volheid van Mijn Evangelie mocht verkondigd worden door de zwakken en de eenvoudigen tot de einden der Wereld, en voor koningen en heerschers.... (Leer en Verbonden, hoofdstuk 1).

Hoort, gij hemelen! en neem ter oore, gij aarde! want de Heere spreekt!

En het betaamt allen menschen, te luisteren en te gehoorzamen als God spreekt.

(Uit Traktaatje nr. 4, nieuwe serie.)

*„De waarheyt borrelt uyt gelijk een sonneschijn,
De waarheyt, hoe het gae, wil niet begraven syn.“*

CATS

DE WERELDMOEDER.

(Hoofdartikel in Eenheid, weekblad voor geestelijke en maatschappelijke stroomingen, 9 Januari 1930).

Verkeerd toegepaste coëducatie heeft aan de vrouw het waas ontnomen, waarmee jeugdige fantasie haar zoo gaarne omgeeft. Dat heet dan het opruimen van romantische sentimentaliteit en zin voor de realiteit, voor de waarheid. Net alsof in poëzie niet de echte waarheid en realiteit kan schuilen. Dat de een alles plat en grof ziet en de ander behoefte heeft, om wat hij liefheeft of vereert, in een schoon gewaad te steken, komt, doordat het gemoed van den een geen poëzie kent en dat van den ander alles moet omhullen met den glans van zijn eerbiedige achting.

En bovendien, de coëducatie, zooals die in sommige kringen in onze dagen wordt toegepast, draagt er niet toe bij om de poëzie van het jeugdige hart te ontwikkelen. Wanneer jongens en meisjes samen gaan kampeeren, wedijverend in zoogenaamde natuurlijkheid van omgang, dan wordt het gemoed van beiden geweld aangedaan: de neiging van het meisje tot ingetogenheid, zoowel als die van den jongen om het vrouwelijke in een aureool te zien wordt geweld aangedaan. Moest hoffelijkheid en ridderlijkheid tegenover de vrouw al lang plaats maken voor de prikkelende atmosfeer van het „flirten”, op zijn beurt werd dit weer door „kameraadschap” vervangen, die soms in vlegelachtigheid ontaardt. Het meisje als kameraad een ferm mep op den schouder geven, een stomp in de ribben of een plompen duw, beantwoordt het beklagenswaardige moderne kameraad-meisje door ongegeneerd te smoken, de beenen over elkaar te slaan of op het veld te hurken of te liggen, waarbij alle pudeur verdwenen is.

Een stapje verder is: het meisje met een geweer over den schouder ongracieuselijk meemarcheerend, besmeurd in de loopgraven, waartoe uiterst links het al gebracht heeft: caricaturen van Jeanne d'Arc en Kenau Hasselaar, en totale ontkenning van het „eeuwig vrouwelijke.”

Men mag nu eenmaal een roos niet gebruiken voor vaatdoek. En wie de schoone gratie van een roos niet weet te waardeeren bant den zonneglans uit zijn leven. Wie de vrouw neerhaalt uit den sfeer van bevalligheid en zachtheid, maakt het leven tot een matrozenkroeg. Wij grijpen terug naar de gratie der middeleeuwsche dansen, laten wij het meteen doen naar de hoffelijkheid en ridderlijkheid tegenover de vrouw uit dien tijd. Wat meer ridderlijkheid in onze houding tegenover de vrouw zou het leven mooier maken en meer zin voor de waarheid en de realiteit toonen, dan onze kameraadschappelijke platheid. Want uit innerlijken drang wil de man de vrouw vereeren, en alleen een wancultuur kan daarin gebrek aan waarheidsliefde zien.

Als de edelman tot ridder was geslagen, moest hij op het altaar den eed van trouw afleggen aan de kerk en aan den keizer, van achting voor de vrouwen, van bescherming van weduwen, weezen en verdrukten en van een behoorlijke, christelijke en ridderlijke levenswijze. Het zou onze moderne samenleving een heel ander aanzien geven, als elken jongen man werd geleerd, dat hij in zijn houding tegenover de vrouw iets had te leggen van de achting voor zijn moeder. Jammer, dat de vrouw zoo dikwijls haar recht op emancipatie opvat als een recht om akelig man-achtig te doen: in taal en omgang, in houding en gebaren, in rooken en ongemanieerdheid. Dat is geen ware emancipatie: dat is een neerhalen van de vrouw, dat is een naäpen van de ondeugden en hebbelikheden van den man.

„Vrouwen sijn bi naturen goet;
Si slachten den wine enter gloet,
Die de werelt verbliden.”

zegt de dichter van „Wapene—Martijn”, al waarschuwt hij tegen zinnelijkheid evengoed als tegen „des wijns te vele indoen”. Maar

„Wat maken quaetsprekers gescal?
Vrouwen dadent welna al
Dat oyt wonder gesciede...
Maria, die genas den val
Van mensceliken diede.”

En daar hebben we de bron, die aan de ridderlijke gelofte van achting voor de vrouw haar groote kracht verleende: in de Maria-vereering. De kerkelijke ridderorden der Malthezers en Tempelridders gingen geheel op in een geestelijke vereering van de vrouw, waarop de Moeder Gods haar glans neerstraalde. Deze glans doorlichtte ook de vrouwenvereering bij de wereldlijke ridders en matigde hun ruwe zeden door poëzie en romantiek.

Heeft dit Annie Besant voor den geest gestaan, toen ze de Wereldmoeder proclameerde? Heeft ze gemeend, dat het voor de nieuwe cultuur, waarvoor zij werkt, hoog noodig is uit het platte realisme der tegenwoordige sexe-verhoudingen te komen en grijpt ze daarom naar de Middeleeuwsche Maria-vereering terug?

Evenals alles, wat deze groote vrouw proclameert, is ook de boodschap aangaande de Wereldmoeder haar door de „Meesters”, — dat zij tot volmaaktheid gekomen menschenlijke wezens, die het lot der Wereld besturen volgens de Theosofen, — geopenbaard: Zij wees Rukmini Arundale, — een Hindoe-vrouw en echtgenoot van bisschop Arundale — aan als boodschapper van de Wereldmoeder. Door den mond van mevrouw Arundale zegt de Wereldmoeder tot de menschheid: „In den naam van Hem, dien

Ik lang gelegen droeg, kom ik u te hulp. Elke vrouw nam Ik aan mijn hart, om daarin een deel van haar te behouden, zoodat Ik daardoor in staat zal zijn, haar te helpen in tijden van nood.

„Verhef de vrouwen van Uw ras, zoodat zij allen als koninginnen kunnen worden beschouwd, en laat elken man tegenover zulke koninginnen staan kunnen als een koning, opdat elk hunner elkander eer bewijze, waar zij beiden klaarblijkelijk koninklijk zijn :

„Herschep elk tehuis, hoe klein dat ook is, in een hofhouding, waarin elke zoon een ridder, elk kind een page is. Laat allen elkander ridderlijk behandelen, in ieder hun koninklijke afkomst eerende en hun koninklijke geboorte, want er is koninklijk bloed in elken man ; gij allen zijt de kinderen van den Koning.”

Schijnt deze boodschap niet een antwoord op den noodkreet van onze dagen om uit het moeras der sexueele vulgariteit opgeheven te worden? En of nu „Meesters” deze boodschap brengen, of een geidealiseerde „Wereldmoeder”, of mevrouw Arundale of de oude mevrouw Besant — wat doet er dat allemaal toe? Het komt op de boodschap aan, en die heeft onze tijd nog noodiger dan brood. En de een is slechts geneigd naar de boodschap te luisteren als ze occult gezag heeft, de andere als ze van de Kerk uitgaat als een Maria-verereering op de praktijk des levens toegepast, en een derde alleen als ze innerlijk in hem tot leven is gekomen. Dit laatste is het ware standpunt van den waren vrijdenker : als de boodschap waar is, dat wij zooals Jezus zegt, Goden zijn, (Joh. 10 : 34) het Koninkrijk Gods in ons is, dan hebben we den grootsten eerbied voor elkander te toonen en de man, die de kracht vertegenwoordigt, vooral tegenover de vrouw : de uitbeelding van schoonheid en liefde.

Uit een toespraak, die mevrouw Rukmini Arundale, de schoone Hindoesche-boodschapster der Wereldmoeder, hield en welke het Theosofisch Maandblad voor Ned.-Indië (Aug. 1929) publiceerde, ontleenen we nog een enkele toelichting: „Waarom”, zegt ze, „spreekt men van een Wereldmoeder? Hierachter schuilt veel symboliek. In bijna iederen godsdienst bestaan wonderbaarlijke opvattingen over moederschap, maar nooit zijn deze opvattingen sentimenteel van uiting. In Britsch-Indië worden in verband hiermee vele godinnen vereerd en allen vertegenwoordigen iets hemelsch, iets grootsch. Men hecht in Indië aan het begrip „vrouw” het begrip van kracht...”

„De vrouw dient veel verstand en verfijning te bezitten. Vele vrouwen, vooral zij die in de vrouwenbeweging arbeiden, zijn te manlijk... Ik houd niet van manlijke vrouwen, want in haar is iets afgestorven...”

Voorts moedigt ze verzorging van kinderen en verdere emancipatie der vrouw aan en wijst ze op de veranderde begrippen op zedelijk gebied.

In hetzelfde Maandblad herinnert Geoffry Hodson aan vele epitheta als „Isis, de eeuwige Moeder der Wereld”, „Maria, de Ster der Zee”, „Ishtar”, Venus, waarmee wordt aangeduid „een vrouw van goddelijke schoonheid, uiterste geestelijkheid, stralend en volmaakt, het inwonend Leven, zetelend in het hart der natuur.” En ze vervolgt: „De vernedering van de vrouwen der aarde moet ophouden; de smet die vernedering moet worden uitgewischt. Kinderen moeten in vreugde worden gedragen; de moeder moet omgeven zijn door liefde en zachtheid, harmonie, schoonheid en vrede... Niets is te groot om haar aan te bieden ter erkenning van den dienst, dien zij bewijst als de moeder van het menschenras... Het verheven ideaal van volmaakt vrouw-zijn zou, wanneer het der wereld nogmaals werd voorgelegd, weerklink vinden in ieder menschenhart, want niemand is zoo verkild voor liefde en teederheid dat hij geen ooren zou hebben voor de roepstem van de Moeder der Wereld... Nooit bestond grooter behoefte aan ridderlijkheid, aan ridderlijken dadendrang in alle landen der wereld...

De Katholieke Maria-vereering vindt in de Theosofische Wereldmoederboodschap haar afschaduwing. Maar ieder kan in de moeder de vrouw vereeren, en daardoor optreden tegenover de wancultuur, die we zien groeien, waarbij de man arrogant en grof de vrouw behandelt en deze uit een jammerlijk streven naar gelijkheid aan den man, onkiesch, jongensachtig en ongemanierd zich aanstelt.

PRIESTERSCHAPSVERGADERING.

4 Februari. Onderwerp: De Doop voor de Dooden.

1. De doop noodzakelijk tot zaligheid. a. Moet door allen aanvaard worden. b. Het Evangelie is voor heel de menschenwereld, voor de thans levenden en óók voor de tallooze millioenen, die gestorven zijn.

2. Het Evangelie aan de dooden gepredikt. 1 Petrus 3 : 18—20.

3. Doop ten bate van de dooden:

„Wat zullen anders zij uitwerken, die zich ten bate van de dooden laten doopen! Indien in het geheel geen dooden opgewekt worden, wat laten zij zich dan voor hen doopen?”
1. Cor. 15 : 29. *L e i d s c h e V e r t a l i n g.*

4. De Zending van Elia. Leer en Verbonden 27 : 9.

5. Een tempelplechtigheid. Leer en Verbonden 124 : 28-31, 36, 39.

6. Wat priesterschaps-dragers in Holland kunnen doen en dienen te doen met betrekking tot deze plichtigheid. Hoe verkrijgen wij genealogische inlichtingen? Hoe dient een geslachtslijst klaargemaakt en bijgehouden te worden? Heeft u bloedverwanten of vrienden in tempelsteden, die te vinden zijn voor wisselwerk? Wilt u en kunt u meedoen aan wisselwerk? (Met wisselwerk bedoelen wij dit: kerkleden in Holland of andere landen, waar geen tempels zijn, sporen namen en dagteekeningen voor geslachtslijsten op, in ruil voor tempelwerk, door bloedverwanten of vrienden in tempelsteden verricht).

11 Februari. Onderwerp: Bevestiging.

Omschrijving: Een kerkplechtigheid, een supplement van den doop, die personen toelaat tot het lidmaatschap en tot de voorrechten der Kerk.

1. Geschikte tijd en plaats voor het bevestigen.

Als de omgeving een stemming en atmosfeer verleent van broederschap, aanbidding en bezieling, kan de bevestigingsplechtigheid aan den waterkant gehouden worden, zoodra als de gedoopten droge kleederen hebben aangetrokken na de onderdompeling.

Het is heel geschikt, doch niet noodzakelijk, een lofzang te zingen en een aanvangsgebed te doen voor men overgaat tot de bevestigingsplechtigheid.

Menigmaal kan de bevestigingsdienst beter in een vergaderzaal of particuliere woning gehouden worden.

In de bisschopswijken der Kerk heeft de bevestigingsplechtigheid in den vastendagsdienst plaats.

2. De Heilige Geest. a. Geschonken bij de bevestiging. b. Hoe geschonken: door handoplegging. c. Zegeningen en gaven. (Joh. 14, 15, 16). d. De zonde tegen den Heiligen Geest. Leer en Verbonden 132 : 27.

De tegenwoordigheid en de inspiratie van den Heiligen Geest, met zijn gaven, openbaringen en goddelijk licht, zijn de teekenen van geestelijk leven en van aanneming bij God. Zonder den Heiligen Geest is er geen ware, levende Kerk van Christus op aarde. Hij kan op geen andere wijze verkregen worden dan op de wijze door God vastgesteld. Op de geboorte uit water volgende, maakt de geboorte uit den Heiligen Geest den mensch tot een nieuw schepsel, en neemt hem op in de Kerk of in het Koninkrijk Gods. De verschillende gaven van den Geest zijn dan binnen zijn bereik,

volgens zijn geloof en naarstigheid in het najagen dier gaven. Zij zijn in deze eeuw even zoo goed verkrijgbaar als in eenig vroeger tijdperk. Door den Heiligen Geest kan de mensch tot de kennis van God komen. In het licht van dien Geest kunnen de gezegden en geschriften van geïnspireerde mannen duidelijk verstaan worden. De Bijbel is dan niet langer een verzegeld boek. De hemelen zijn dan niet gesloten voor stervelingen. Deze geest doet de duisternis vlieden en geheimzinnigheid verdwijnen. Hij brengt vrede en verkwikking tot de ziel. Hij doet de geestelijke zinnen ontwaken en leven. Hij ontvouwt de dingen der eeuwigheid en de heerlijkheden der onsterfelijkheid. Hij verbindt de aarde met den hemel. Hij vervult de ziel met onuitsprekelijke vreugde en wie hem verkrijgt en behoudt, heeft onbegrensden rijkdom en eeuwig leven! (Charles W. Penrose, Stralen van Levend Licht, No. 4).

18 Februari. Onderwerp: Het Priesterschap.

Leest Leer en Verbonden 84 : 6-44; tevens 107.

Wat het is. a. Bevoegdheid om ambtsverrichtingen te doen in de dingen Gods. b. Een vergelijking: 1. Waardigheid en macht van een gezant van het eene land naar het andere. Een gezant of afgezant is een afgevaardigde, een vertegenwoordiger van een regeering.

2. Waardigheid en macht van een gezant van Christus.

„Mannen die het heilige Priesterschap dragen, zijn afgevaardigden van den Allerhoogste. Beseffen wij goed de eer, die een menschelijke aanstelling meebrengt, hoeveel te meer dienen wij dan een Goddelijke aanstelling te waardeeren.

„Wat is priesterschap? Niets meer of minder dan de macht Gods, den mensch opgedragen, waardoor de mensch handelingen verrichten kan op aarde, voor de zaligheid van het menschedom, in den naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes, wettiglijk en rechtmatig. (Joseph F. Smith, 75ste halfjaarlijksche conferentie-pamflet).

Mannen die het Priesterschap dragen, dienen keurgeesten op aarde te zijn; niemand die deze bevoegdheid ontving, dient zich ooit schuldig te maken aan een onrechtvaardige daad.

25 Februari. Open.

*„Och, kom er toch liever maar eerlijk voor uit,
Dat meestal „ik kan niet” „ik wil niet” beduidt!”*

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

Redactie: FRANK I. KOOYMAN - Assistent: WARREN H. PERRY

WELKOME BESTRIJDING.

Ds. H. Bakker schrijft in het herv. blad „De Geref. Kerk” over de „Mormonen”, en minstens twee andere bladen: „De Bazuin” en „De Zeeuw”, publiceren een artikel, dat blijkbaar een antwoord is aan het adres van een onzer leden, die den predikant over zijn schrijven ondervraagd heeft. Ds. Bakker antwoordt als volgt:

Wie in het boek van Mormon heeft gelezen, staat versted over de verblindheid van onzen Mormoonschen vriend. Hoe durft men een ongerijmd verhaal, ontvloed aan een fantastisch brein, in één adem te noemen met den Bijbel? Laat staan de bewering, dat niet één tekst den Bijbel weerspreekt. Zal ik eens een tekst aangeven om nu maar niet in ijle bespiegelingen te blijven zweven? Onze Mormonen hebben dan meteen het bewijs dat ik hun boek ken. En mijn lezer krijgt tegelijk een proefje van de merkwaardige nabootsing van de Bijbeltaal. In het laatste boek Moroni, hoofdstuk VIII lees ik in de verzen 5—11:

5. Want ik heb vernomen, dat er verdeeldheden onder u zijn geweest aangaande den doop uwer kleine kinderen.

6. Ik verlang, mijn zoon, dat gij naarstiglijk zoudt arbeiden, opdat deze groote dwaling weggedaan moge worden uit uw midden; want daarom heb ik dezen brief geschreven.

7. Want onmiddellijk nadat ik deze dingen van u vernomen had, verzocht ik den Heere aangaande deze zaak. En het woord des Heeren kwam tot mij door de macht des Geestes, zeggende:

8. Luister naar de woorden van Christus, uwen Verlosser, uwen Heer en uwen God. Zie ik ben niet in de wereld gekomen om rechtvaardigen, maar om zondaren tot bekeering te roepen; de gezonden hebben den geneesheer niet noodig, maar degenen die ziek zijn; daarom, kleine kinderen zijn gezond, want zij zijn niet in staat om zonde te doen; daarom is de vloek van Adam van hen weggenomen door mij, zoodat die geene kracht over hen heeft; en de wet der besnijdenis is in mij vervallen.

9. Op deze wijze maakte de Heilige Geest mij het woord Gods bekend; daarom, mijn geliefde zoon, ik weet dat het ernstig spotten is voor God, wanneer gij kleine kinderen zult doopen.

10. Zie, ik zeg u, deze zaak zult gij onderwijzen. Bekeering

en doop aan degenen, die verantwoordelijk en in staat zijn zonde te begaan; ja, leer de ouders, dat zij zich moeten bekeeren en gedoopt worden en zich moeten vernederen als hunne kleine kinderen; en zij zullen allen met hun kleine kinderen zalig worden.

II. Hunne kleine kinderen hebben niet noodig te bekeeren, noch gedoopt te worden. Zie, de doop is tot bekeering; tot vervulling der geboden en voor de vergeving der zonden.

Zeg nu zelf, lezer, of het boek van Mormon klopt met den Bijbel, met de Christelijke leer van de erfzonde en van den kinderdoop. En dan toch maar schrijven, dat niet één tekst in tegenspraak is met den Bijbel! Hoe rijmt men deze uitwijding toch met de besnijdenis ten achtsten dage? Met de leer van het verbond der genade met Abraham, maar ook met zijn zaad, van kind tot kind? Hoe durft men te roemen: „Een Mormoonsche leer bestaat niet; wij gelooven alleen in het zuivere, eenvoudige en heilige Evangelie zooals Christus dit Zelf predikte.”

Kijk, dat is nu eens bestrijding die ons bevalt. Wij willen gaarne over het hoofd zien dat de dominee het Boek van Mormon noemt een „ongerijmd verhaal, ontvloed aan een fantastisch brein”. Want al zegt de dominee dat nu, daarmee is nog niets bewezen. Dominees hebben wel vaker de plank misgeslagen.

Ons bevalt de verdere bestrijding, waar de lezer zelf mag beslissen of het Boek van Mormon klopt met den Bijbel. Noemt Ds. Bakker in één adem daarmede de Christelijke leer van de erfzonde en van den kinderdoop (alsof die wèl met den Bijbel stroken!) dan draaft hij natuurlijk door, maar toch staat ons deze manier van strijdvoeren veel beter aan dan het schelden dat de „Mormoonsche” Kerk en leer doorgaans te verduren hebben.

De „Christelijke” leer van de erfzonde en van den kinderdoop klopt niet met den Bijbel, al beweren honderd dominees het tegendeel. Op hen is toepasselijk het woord van Jesaja (43 : 27) : „Uw eerste vader heeft gezondigd, en uwe uitleggers hebben tegen Mij overtreden.”

„Hoe rijmt men deze uitwijding toch met de besnijdenis ten achtsten dage? Met de leer van het verbond der genade met Abraham?”

Wij laten een niet-Mormoonsch schrijver dit beantwoorden :

„Het verbond der genade bestond lang voor de besnijdenis; het was van kracht van den beginne. Abel, Enoch, Noach, en zoovele onbesnedenen als met hen geloofden in het beloofde vrouwenzaad, genoten de zegeningen van dit verbond lang voordat Abraham, die de besnijdenis van God ontving, geboren werd.

„De besnijdenis is dus geenszins begrepen in het „Verbond

der genade", maakt niet een deel uit van dat verbond. Dat blijkt voorts ook nog bij Abraham zelve; want de „vader der geloovigen" genoot dit verbond en deszelfs zegeningen, verscheidene jaren voor de inzetting der besnijdenis, toen hij, om met den Apostel te spreken, „niet in de besnijdenis, maar in de voorhuid was." (R. Pengilly, Wie moet gedoopt worden? bl. 114.)

Dezelfde schrijver zegt verder:

„Hoe ongerijmd het is, den kinderdoop af te leiden uit de besnijdenis, moet duidelijk uitkomen door te bedenken dat: 1e. Alleen de mannelijke kinderen aan die inzetting onderworpen waren; en 2e. de mannelijke dienstboden en slaven van een meester, die zelf besneden was, moesten ook besneden worden, en dat op straffe van uitgeroeid te worden. Indien dat Goddelijk gebod daarom ook degenen betreft voor wie de doop is, dan wordt evenzoo vereischt dat de dienstknechten en de gekochte slaven (willig of onwillig), zoowel als de kindertjes gedoopt worden. En voorts zou daardoor deze Christelijke instelling beperkt blijven bij het mannelijk geslacht. Daar zulks evenwel geheel en al tegen den geopenbaarden wil van Christus ten opzichte van den doop indruischt, zoo blijkt de valscheid dezer leer zonneklaar.

„In het Woord van God is geen verband tusschen de besnijdenis en den doop te vinden, dan alleen hierin, dat zij beiden inlijvende ordinaantiën zijn, de eerste in den burgerstaat van Oud-Israël, waarom dan ook de mannelijke personen aan die ritus onderworpen werden — de andere in het lichaam van Christus, hetwelk is zijne Gemeente, en waarvan alle leden geloovigen zijn in Hem." (bl. 119.)

Nog veel meer voert genoemde schrijver (niet-Mormoonsch, wij herhalen het) aan, maar dit is voldoende. Alleen willen wij de laatste zinsnede nog even onderstrepen: in het lichaam van Christus zijn alle leden geloovigen in Hem. Op den weg, die van Jeruzalem afdaal naar Gaza, reizen twee mannen, een moorman en een blanke. Den zwarte kennen wij als de kamerling, den ander als Filippus.

De kamerling: Zie daar water; wat verhindert mij gedoopt te worden?

Filippus: Indien gij van ganscher harte gelooft, zoo is het geoorloofd.

De conclusie ligt voor de hand: Indien men niet van ganscher harte gelooft, is de doop ook niet geoorloofd. Geen zuigeling ge-

looft van ganscher harte, welke spitsvondige draai men er ook aan geve. Het geloof is uit het gehoor (Rom. 10 : 17) en geen zuigeling kan de Evāngelie-prediking „hooren”.

Wij houden het met den Bijbel èn met het Boek van Mormon, maar niet met onbijbelsche instellingen.

DE MENSCH EN HET DIERENRIJK.

In de afgelopen maand heeft de Evāngelie-Afdeeling van de Zondagsscholen o.a. behandeld: Hoe de Mensch van het Dierenrijk verschilt. De natuurkundigen kennen den mensch als een dier: een tweehandig, gewerveld zoogdier, maar... een dier plus nog iets. Dat „nog iets” gaf, dat spreekt, heel wat te bepraten. En nu vraagt een der Z.S. klassen om wat aanvullingslectuur. Wij vermoeden dat het volgende aan de verwachting zal voldoen:

Over een vinkennest.

Lieve Lezer! als ge eens een vinkennest in handen neemt en het goed bekijkt, wat denkt ge er dan wel bij? Zoudt ge er op aandurven, ook zoo een te vlechten? Ik geloof het niet. Kijk, ik geef toe, de mensch kan veel, ontzaglijk veel. Een handig kunstenaar met een twintig fijne, kunstige instrumenten kan na lang probeeren en weer probeeren eindelijk wel wat voor den dag brengen, dat op een vinkennest gelijk, zelfs sprekend gelijk, — zoodat allen, die het zien, het van een wezenlijk vinkennest niet kunnen onderscheiden. En ja wel, dan wordt de kunstenaar soms trotsch; hij begint zich te verbeelden, ook een vink te wezen. Maar, mijn beste vriend, ge zijt het nog op geen mijl na. Zie, als een wezenlijk vink, zooals gij nu een meent te wezen, eens bij uw nest kwam en uw kunststuk eens goed bekijken kon en doorsnuffelen, dan zou hij den kop zoo'n klein ziertje naar de linkerzijde buigen en u met het rechteroog zoo schalks aanzien, en, als hij een beetje menschelijk met u praten kon, dan zou hij zeggen: „Manneke, dat is geen vinkennest! Hoe 'k het ook bekijk, 't is heelemaal geen vogelnest. Zoo simpeltjes en zoo ongeschikt bouwt geen vogel. Geen duit waard, allemaal knoeierij en meer niets!” Zie, zoo zou de vink den kunstenaar de les lezen.

Juist zoo is het met een verachtelijk spinneweb. Een mensch kan geen onnoozel spinneweb maken.

Evenzoo met het teedere weefsel, waarmee zich een rups omringt, als ze zich inspint tegen den tijd van verandering en ontwikkeling. Een mensch kan geen nietig spinsel maken. Luister eens — nog een enkel woordje. Alle vinkennesten der wereld lijken

op elkander, als twee droppels water. De eene vink kijkt niet van een ander af. Ieder kan het zelf. 't Vinkenmoedertje legt hare kunst reeds in het ei. Juist zoo is het met het weefsel van rups of spin. — Ieder weet dat wel; maar niet ieder denkt er aan.

Met uw verlof — nog een enkel woordje. Het eerste nest van een vink is even kunstig en onnavolgbaar, als het laatste. Hij leert het nooit beter. Ja, menig diertje bouwt zijn woning slechts eens in zijn leven, en hoe bedroefd weinig tijd heeft hij er maar voor. De stakkerd zou er ook slecht aan toe wezen, als hij eerst een nest maken wilde, dat er maar zoo wat en zoo wat langs kon, en dan denken: „Kom aan, voor dit jaar kan het wel zoo, — 't komende jaar wat beter.”

Nog een woordje, als 't u blijft. Wat vogelnest men ook neme, het is zoo volmaakt en onberispelijk mogelijk. 't Is niet te groot, niet te klein, er behoeft niets af of bij, 't is juist sterk genoeg voor het doel. En sla nu eens uwe oogen rondom u: nergens in de natuur vindt men het werk van leerlingen, overal enkel meesterstukken.

Maar de mensch, — als die wat goeds en degelijks zal maken, o, 't is van belang, hoeveel tijd en moeite hem dat kost, en, als hij het eenmaal kan, is het hem stellig vergeten, hoe dikwijls zijn meester ontevreden en verdrietig was over zijn slecht werk, — en, ocharm, die meester is, als kunstenaar, toch ook maar een leerling in het vak. Ja, zeker, een leerling; want geen menschelijk werk is volmaakt, hoe schoon en volkomen het ons dan ook moge lijken. Lang daarover praten zou maar tijd vermorsen zijn: hoe vaak gebeurt het niet, dat men een horloge koopt, dat stipt gaat, en... juist, wanneer men er op pocht, blijft het stilstaan, — of wel een nieuwe broek: nu eens is ze te nauw, dan weer te wijd, en na een dag of acht wordt er een knoop rebelsch en dreigt te deserteeren.

Lieve Lezer, ronduit gesproken: wat dunkt u daarvan? Een mensch is dus nog minder, dan een vink? Hola, zoo ver niet: dat zou een beetje te erg wezen. Ik wil u eens vertellen, hoe ik er over denk.

Ten eerste: niet de vogel bouwt zijn nest en niet de rups haar donzen bedje; maar de eeuwige Schepper doet het door zijne onbegrijpelijke almacht en wijsheid: de vogel doet er maar zijn snavelkje en zijne pootjes, ja, om zoo te spreken, hij doet er den naam maar toe, meer niet. Vandaar dan ook, dat iedere vogel maar ééne soort van nest kan bouwen, precies zoo als iedere boom maar ééne soort van bloei en vruchten geeft. Vandaar ook, dat een mensch geen vogelnest en geen spinneweb kan namaken. De werken Gods namaken, dat kan niemand. Ziet ge, daar zit hem de knoop.

Ten tweede: zooals de oneindige Schepper allen schepselen ieder op zijne plaats eene woning schenkt, maar niet allen op dezelfde wijze, den een zus, den ander zoo, in overeenstemming met zijne

behoefden en nooden, zoo ook met den mensch. God schenkt zijner ziele een sprank van zijn Goddelijk verstand, opdat hij naar eigen overleg en in oneindige verscheidenheid werken en bouwen kan, zooals hem het best en doelmatigst voorkomt. De mensch kan een schilderhuisje vervaardigen, een eenvoudig tuinhuis, een schuur, een woonhuis, een paleis, een kerk, — 't een al mooier dan het ander; idem een kerkklok, idem een orgel met tal van pijpen en toetsen, idem een almanak, — zie je, dat zegt toch nogal wat. En laat nu de vink eens het nest van een zwaluw bouwen! — Hij kan het niet, hij kan ook geen almanak schrijven, en zoo'n ding drukken? — nu, we zullen er maar niet meer over spreken.

Ten derde heeft de eeuwige Schepper den mensch de genade be-
wezen, dat hij in al, wat hij doet of leert, met het lage, het onvol-
komene moet beginnen. Maar hij ontving daarbij een streven in
zich, om alles door eigen vlijt, door eigen oefening tot volkomen-
heid, ja, tot de volmaaktheid van Gods werken te brengen, of-
schoon hij wel inziet, dat die volmaaktheid nooit geheel door hem
bereikt kan worden. Dat streven zijner ziel is hem een zegen, dat
trachten naar Goddelijke volkomenheid is hem een eer, een roem.

(Naar Hebel.)

GEZONDHEIDSLESSEN VAN DE ZUSTERS- HULPVEREENIGING.

Het nieuwe lesboek voor de Zusters-Hulpvereeniging is nog niet aangekomen. Zuster Leah D. Widtsoe heeft aangeraden, nog eens in het kort over de lessen van verleden jaar heen te gaan. In verband hiermede kwamen wij interessante wenken tegen in een boekje van het Rose-kruisers Genootschap (Californië). Het is lectuur die als geknipt is voor onze lessen en kan gebruikt worden als onze Februari-gezondheidsles:

De Mensch is geen vleescheter.

De mensch is van nature geen vleescheter. Het menschelijk lichaam is aangewezen op het gebruik van vruchten, graansoorten en groenten. De bouw van zijn maag, lever, ingewanden, tong, tanden en huid, alsmede de samenstelling van zijn speeksel zijn bewijzen voor deze stelling. Vleeschproducten zijn onnatuurlijk en daarom schadelijk voor zijn organisme, dat noch op de opname, noch op de verwijdering van deze stoffen behoorlijk is ingericht.

Een natuurlijk diët, een voorwaarde voor een lang leven.

Het gebruik van vleesch verkort den duur van 's menschen leven, want de dagelijksche inspanning om voedsel te verwerken,

waarvoor zijn organen niet berekend zijn, brengt deze in een toestand van uitputting, die zich in het geheele organisme doet gevoelen en een vroegtijdigen ouderdom ten gevolge heeft. De gemiddelde duur van 's menschen leven behoorde op zijn minst 100 jaar te zijn. In plaats daarvan is de gemiddelde leeftijdsgrens tegenwoordig 39 jaar.

Keer terug naar een natuurlijk diët, leer uw kinderen, welk voedsel goed voor hen is en gij zult zoowel uw leven als het hunne verlengen. Graansoorten, groenten, vruchten en noten vormen het natuurlijk voedsel van den mensch en bevatten alles, wat hij voor zijn onderhoud noodig heeft in zuiveren toestand en in de juiste verhoudingen. Indien wij aan deze producten van het plantenrijk nu nog die toevoegen, welke het levende dier ons schenkt, n.l. melk, eieren en honing, dan hebben wij een ruime keuze van smakelijke en voedzame spijzen.

Indien gij nog in de algemeen voorkomende dwaling mocht verkeeren, dat gij niet „sterk” kunt zijn zonder vleesch te gebruiken, bedenk dan, dat de eenige voedende bestanddeelen, die gij uit het vleesch betreft, n.l. eiwit en vet, in zuiveren en onbezoedelden toestand aanwezig zijn in de graansoorten, noten en peulvruchten, alsmede in melk en eieren. Zelfs bevatten de gedroogde peulvruchten, met name boonen, erwten en linzen, een aanzienlijk hooger percentage eiwit dan vleesch en hetzelfde kan gezegd worden van noten, die bovendien zesmaal rijker zijn aan vet dan het vetste vleesch. Ook behoorlijk toebereid volkorenbrood heeft een grooter voedingswaarde dan vleesch.

Vleeschgebruik de oorzaak van ernstige ziekten.

De meeste ziekten worden veroorzaakt door het eten van vleesch; zij moeten worden toegeschreven aan de ophooping van onverwijderde afvalstoffen, die tot ontbinding overgaan en beginnen te gisten; er heeft dan zuurvorming plaats of er worden rottingsvergiften gevormd en zoo vinden de ziektekiemen een geschikten bodem tot ontwikkeling. Deze ziekteverwekkende stoffen zijn meestal de overblijfselen van het niet volledig verteerde dagelijksche voedsel en daarom is het werkelijk waar, dat verreweg het grootste percentage van alle ziekten zijn oorsprong vindt in een verkeerd diët. Onder de vele schadelijke spijzen, die den duur van 's menschen leven verkorten, nemen de vleeschwaren wel een eerste plaats in. Nierontstekingen, aderverkalking, gewrichtsontsteking, blindedarmontsteking, amandelontsteking, kanker en een menigte andere ziekten vinden dikwijls hun oorzaak in het eten van vleesch.

Ieder stuk dierlijk vleesch of visch, dat gij eet, onverschillig hoe „versch” het moge zijn, verkeert in een staat van ontbinding, want deze treedt onmiddellijk in, nadat het leven van het dier eindigde. Het organisme van den vleescheter moet daarom niet alleen de in het eigen lichaam ontstane afvalstoffen verwijderen, maar ook nog de in het vleesch aanwezige ontbindingsproducten, zooals urinezuur, koolzuur, lijkengif, enz.

Tegen deze dubbele taak zijn onze uitscheidingsorganen niet opgewassen, langzamerhand hoopen de vergiften zich in het lichaam op, iedere maaltijd verergert dit, zoodat geleidelijk de duurzaamheid en de levenskracht van de organen verminderen, inplaats dat het vleeschgebruik ze versterkt, en op die wijze wordt het lichaam een gemakkelijke prooi voor infectie- en stofwisselingsziekten. Ziektekiemen ontwikkelen zich gemakkelijk waar rotting is. Zorg daarom voor reinheid, door alleen zuiver, natuurlijk voedsel te gebruiken, opdat ge voor ziekte gespaard moogt blijven.

Vleeschgebruik — drankgebruik.

Vleescheten leidt tot drinken, rooken en het gebruik van specerijen. Waarom? Omdat de prikkelende zuren en vergiften, in het organisme ontstaan door het eten van vleesch, om sterke tegenprikkelers vragen. Vermijd vleeschspijzen en gij zult geen verlangen kennen naar schadelijke opwekkende middelen.

ZENDINGSNIEUWS.

Ontslagen.

Onderling Richard J. West is eervol ontslagen van zijne werkzaamheden in deze Zending en is den 27sten Januari uit Rotterdam vertrokken naar Engeland, om vandaar den 30sten d. a. v. per s.s. „America” naar het land zijner geboorte terug te keeren. Den laatsten tijd was Broeder West werkzaam te Haarlem.

Verplaatsingen.

Onderlingen: Kenneth G. Allen van Rotterdam naar Dordrecht; Herman Bell van Dordrecht naar Haarlem; Don M. Wakefield van Haarlem naar Amsterdam; Warren D. Richardson van Amsterdam naar Haarlem als gemeentepresident; Henry Hart van Rotterdam naar Amsterdam.

Benoemd.

Onderling Newel J. Mortenson is benoemd tot president der Rotterdam-Overmaas gemeente.
